

Tarina ystävydestä ja rauhasta

Roosa syntyi kaksi vuotta sitten äitienpäiväamuna. Äitini sai ihanan herätyksen kun isi kertoi uutisesta. Aamulla me menimme heti poroaidalle ja siellä näkyi vasa. Eikä se vasa ollut mikään tavallinen vasa, vaan se oli maailman kaunein vasa! Se katsoi ihmeissään ympärillensä ja ajatteli:

- ”Mikä tämä paikka on? Minne minä olen tullut?”

Viikon päästä oli aika päästää Roosa äitinsä kanssa lähimetsään, josta ne saavat mennä minne haluavat. Siellä Halla-vaadin, Roosan äiti sanoi Roosalle: ”Minne vaan sie menetkin, tulethan sie ain takaisin? Kesällä tee sie mitä vaan, syksyllä me takas palataan.”

Roosa vastasi: -”Kyllä äiti mie lupaan sen. Mie tarjouksestas kieltäydy en!”

”Hyvä. Heippa Roosa!”

”Heippa äiti!”

Eräänä päivänä Roosa töppysteli metsässä lauleskellen ”duppa duppa duu , metsässä mie juu, pikku porona töppystelen, duppa duppa duu, pikku poro juu ja maistelen eri marjoja! ”

Yhtäkkiä hän kuuli kaunista laulua, mutta ei tiennyt mikä tai kuka lauloi. Sitten hän näki jotain auringon valossa, jotain kiiltävää, loistavaa ja häikäisevää. Esiin tuli kyyhky, joka sanoi rauhallisesti:

”Hei, mie olen Kira!”

”He-Hei, olen Roosa.”

Ja siitä hetkestä heidän ystävyys alkoi. Vaikka Roosa osasi puhua, hän ei osannut kirjoittaa, joten ensin he keksivät salakirjoituskielen. Ei kirjoitetaan pewoir ja kyllä kirjoitetaan jedsatex ja ehkä kirjoitetaan keepäkeepäokkenken. Seuraavaksi he keksivät kepposia metsässä kulkijoille ja yksi hausimmista oli, kun he kaivoivat kuopan ja laittoivat päälle oksia peitteeksi ja nauroivat sille, kun

joku putosi kuoppaan. He olivat koko kesän ja syksyn yhdessä ja kehittivät jopa ystävyysrannekkeet puusta ja narun pätkästä.

Yhtäkkiä Kiran kyyhkykoru alkoi säkenöidä. Kira oli kertonut, että se alkaa säkenöidä vain jos kyyhkyä tarvitaan suojelemaan. Sitten Kira pysähtyi ja sanoi: "Se säkenöi!"

Sitten Roosa pysähtyi ja katsoi korua: "Totta!", sanoi Roosa. Sitten Kira sanoi: "Minun pitää lähteä kolmen päivän päästä Ukrainaan rauhankyyhkyksi."

Sitten Roosa sanoi: "ÄLÄ IKINÄ UNOHDA MINUA! "

"En ikinä!, Kira sanoi.

Ja niin he nauttivat viimeiset kolme päivää juhlien riehakkaasti ystävyyttä. Kun olin hyvästien aika

Roosa kysyi: "Nähdääkö ensi kesänä?"

Kira vastasi: "Jättipuun luona?" ja sitten he sanoivat yhtä aikaa: "Kolmastoista päivä kesäkuuta!"

"Hei hei Kira!"

"Hei hei Roosa", vastasi Kira .

Sitten Kira lähti lentoon ja Roosa katsoi iloisesti Kiran perään.

Sitten Roosa tajusi ÄITI! ja juoksi iloisena poroaidan luo.

"Voi äiti!", huusi Roosa.

"Roosa!", huusi Halla-äiti.

"Voi äiti, olen niin pahoillani!", Roosa sanoi. "Ei se haittaa kulta", sanoi Halla-äiti.

"Älä enää ikinä tee noin!", äiti pyysi.

"EN IKINÄ! ", Roosa lupasi.

Koko talven Roosa odotti Kira-kyyhkyä takaisin Lappiin Ukrainasta. Saapui kevät ja uudet vasatkin syntyivät. Kun oli aika päästää porot aidasta vapaaksi, lähtivät Roosa ja Halla-äiti yhdessä metsään. Roosa kiiruhti jättipuun luo, jossa Kira odottikin sinikeltaisessa viltissä ja hän kertoi, että pieni tyttönen oli ommellut hänelle sen kiitokseksi maansa suojelusta.

LOPPU!

Sylvi Hietanen, Sodankylä